

[Niels Andersen.]

1957, hvor den finansielle situation var den, at der var et underskud i valutakassen og et underskud i statskassen, at vi nu er nået dertil, at vi i dag står i den modsatte situation, hvor vi altså har et overskud i statskassen, som man mener man skal give skattelettelser for. Man har altså fra venstres og konservativ side vurderet den politik, der er ført i den forløbne tid, på en sådan måde, at man nu mener, det virkelig er forsvarligt at gå ud og tilbyde en skattelettelse, der i henhold til det forslag, der foreligger, andrager 661 mill. kr. Det er i virkeligheden en vældig kompliment til den politik, der er ført, og til den regering, der har ført denne politik.

Når man har slået fast, at sådan er situationen, så melder der sig to hovedområder i det foreliggende forslag, som man skal koncentrere sig om. Det ene, man skal beskæftige sig med, er dette, at det nu foreslås, at skatteudskrivningen skal finde sted efter nye beregningsmetoder.

Jeg må erkende, at den beregningsmetode, den ligningsmåde, som vi har nu, er det berettiget at kritisere. Det indkomstbeskatningssystem, som vi har haft gennem mange år, er ikke retfærdigt, og jeg tror ingenlunde, det bliver det. Der er da også ting i det forslag, der foreligger her, som umiddelbart ser tiltalende ud. Det lyder godt, når man f. eks. siger, at man ønsker at føre en anden finanspolitik, som særlig skulle tilgodese familien, en særlig familiepolitik. Men når man så f. eks. kan konstatere i forslaget bilag, at et ægtepar i København uden børn med 15 000 kr. i skattepligtig indkomst i henhold til forslaget vil få en skattelettelse på 1 085 kr., og man derefter blader om og ser, hvordan det vil gå et ægtepar med 4 børn, som har en skattepligtig indkomst på 15 000 kr., at de vil få en lettelse på 809 kr., er det ikke umiddelbart indlysende i hvert fald, at man derved tilgodeser familien, idet man jo giver familien med 4 børn en mindre skattelettelse end familien uden børn. Jeg synes nok, der kan være grund til, at man studerer det forslag, der her er fremsat, noget nøjere.

Man kan endvidere stille det spørgsmål: vil de forholdsvis beskedne lettelser, der er tale om for de små indkomstgrupper, stadig

være lettelser, når det endelige facit skal gøres op? Man ønsker jo at fjerne det boligtilskud, der gives mindrebedemlede, og man ønsker også fremsat et lovforslag, som forhøjer ydelsen for statslån med 1 pct. Det vil derfor i mange tilfælde gå således, at de meget beskedne lettelser, der er tale om i skatten, ikke engang vil kunne dække den merudgift, der kommer gennem den højere husleje som følge af de ændringer, jeg her har nævnt. Det vil altså sige, at store indkomstgrupper, store i hvert fald med hensyn til omfang, får en forhøjelse i stedet for en lettelse, når det endelige facit skal gøres op. Det er jo rigtigt, som det ærede medlem hr. Baunsgaard netop har udtrykt det, at virkningerne af dette forslag først og fremmest vil være, at de højeste indkomster bliver tilgodeset. Det er dem, der får skattelettelserne, og det er også dem, der ikke får noget, der modsvarer skattelettelsen, fordi de ikke har nogen begunstigelser med hensyn til husleje og den slags ting.

Det er altså et meget ensidigt forslag, der her foreligger, et forslag, der først og fremmest sigter imod at lette skatterne for de allerhøjeste indtægter. Det kan jo ikke være meningen.

Det er også meget besnærende at læse om sambeskatningsproblemet. Jeg må erkende, at der her virkelig er et problem, som har trængt sig på gennem mange år. Men løser man dette problem med den idé om splitting, som man har nedfældet i forslaget? Efter de oplysninger, den højtærede finansminister gav her, løser den i hvert fald ikke problemet. Jeg er helt enig i den betragtning, at hvis vi virkelig skal komme frem til en løsning af sambeskatningsproblemet, må man følge den vej, vi er inde på, og som den højtærede finansminister også nævned; vi må finde frem til en videreførelse af proportionalbeskatningen, samtidig med at vi får personfradrag, som doubles op for forsørgere, og så får en ensartet beskatning af det, der bliver tilbage. Dermed løser man i virkeligheden sambeskatningsproblemet. Derfor synes jeg, at man skulle samle kræfterne om at føre proportionalbeskatningen så højt op som muligt.

Den anden hovedlinje i det forslag, der foreligger, er spørgsmålet om skattened-